

Говедарче.

Умрѣлъ татко му и останалъ Кринчо малко сираче. Майка му го цѣнила да пасе селскитѣ крави.

Лежалъ си еднажъ Кринчо подъ сѣнката на едно дърво и си мислѣлъ: „Ехъ, що за нещастенъ човѣкъ съмъ азъ! Ето на, хората си живѣятъ богато, веселятъ се и нищо не работятъ. А пъкъ азъ? — Тичамъ подиръ кравитѣ отъ сутринъ до вечеръ. Нѣма по-нещастенъ човѣкъ отъ мене“ ...

Лежи Кринчо, дрѣме и самъ себе си съжалява. Прѣтгъмнѣло му прѣдъ очитѣ. На Кринча се сторило, че вече се е мръкнало и че ужъ отдавна е вече докаралъ кравитѣ въ село. Всѣки си срѣща добичето, а леля Марта не могла да намѣри своята крава. Плаче Марта, крещи, кара се на Кринча:

— Чакай, ще те нападамъ азъ прѣдъ кмета! Ще те изгонятъ тебе отъ служба. Не гледашъ ти добрѣ селскитѣ добичета ...

Уплашилъ се Кринчо. Ехъ, каква бѣда му е дошла до главата! Да го изпждятъ ... Сега той е ситъ и майка му е нахранена. Ето и пари има, въ кесийката му се спотайватъ цѣли три лева ... А ако го изгонятъ? О, лошо е! Трѣбва по-скоро изгубената крава да се намѣри ...